

Håb i Holland

Megan Armknecht

Baseret på en sand hændelse

Grace er en 15-årig pige, der bor i Holland i 1940 under Anden Verdenskrig. Krigen havde stået på i lang tid. Folk i Holland sultede, og de håbede på, at krigen snart ville være forbi.

Det sidste år af Anden Verdenskrig var det allerværste for Holland. Nazisterne tog alting. Grace kunne ikke komme i skole. Der var ikke kul til at varme husene op. Grace og hendes familie var nødt til at spise tulipanløg for ikke at sulte. De smagte *forfærdeligt!* Det værste af alt var dog, at far stadig var krigsfange.

Men der var håb i luften. Folk talte om, at nazisterne var ved at tabe krigen. Og i maj 1945 overgav nazisterne sig. Holland var endelig frit igen! Mennesker festede i gaderne. Nu kunne Grace komme i skole igen. Der var ingen soldater at være bange for.

Det bedste var en dag, hvor Grace og hendes brødre kom gående hjem fra skole, hvor de så det hollandske flag vaje udenfor deres hus. De vidste, at det kun kunne betyde en ting.

»Far er hjemme!« råbte Heber.

Grace og hendes brødre løb indenfor. Grace lagde sine arme om far og gav ham et stort knus. Han gav hende et stort knus. Det var så dejligt at have far hjemme igen.

Snart efter det begyndte der at komme pakker med mad, tøj og medicin til Holland. Kirkens ledere i Salt

Lake City sendte en masse fornødenheder for at hjælpe folk efter krigen.

Grace fik endda en ny kjole. Hun havde haft den samme kjole på i fem år, så hun blev meget glad for at få en ny.

For første gang i årevis fik Grace nok at spise. Missionspræsidentskabet og regeringen i Holland besluttede at påbegynde et kartoffelprojekt for at dyrke mere mad.

Kirkens medlemmer plantede en masse kartofler på nærliggende marker. Når det blev efterår, ville der være tusindvis af kartofler at spise.

»Se!« sagde Grace til far og pegede på en spirende kartoffelplante. »Vi behøver aldrig at sulte igen!«

Far nikkede, men smilede ikke. Han sagde: »Jeg har talt med præsident Zappey. Han fortalte mig, at de sidste dages hellige i Tyskland stadig sult, ligesom vi gjorde. De får ingen hjælp fra staten, ligesom vi gør. Far lagde sin arm om Grace. »Præsident Zappey har spurgt, om vi kunne give vores kartofler til de tyske hellige.«

»Give vores kartofler væk!« råbte Grace. Men *nazisterne* var jo fra Tyskland! »Det kan godt være, at de er sidste dages hellige, far, men de er stadig tyskere.«

»Jeg ved, at det ikke er let,« sagde far. »Men de er også Guds børn. Han elsker også dem. Jeg tilgav dem for at holde mig som fange. Herren kan hjælpe os med at tilgive alle.«

Grace så på far. Han var det modigste menneske, hun kendte, men hun vidste ikke, om hun havde

modet til at tilgive ligesom ham. Så kom hun i tanke om en af sine lærere i skolen under krigen. Hendes lærer havde sagt, at ikke alle tyskere var nazister, og at det ikke var alle nazisoldaterne, der var onde. Og nu sultede piger og drenge i Tyskland, ligesom Grace havde gjort.

Grace trak vejret dybt. »Jeg forstår,« sagde hun. »Lad os give dem vores kartofler.«

Far omfavnede hende og smilede. »Du er sådan en tapper pige. Det er en svær ting at gøre. Men vi er Jesu Kristi disciple, og det er vores tyske brødre og søstre også.«

Grace smilede. Vreden i hendes hjerte forduftede, og hun følte sig rolig og varm indeni. Hun kunne tilgive

tyskerne. Og Jesus kunne hjælpe hende med også at elske dem. ■

Forfatteren bor i New Jersey i USA.

Sidste dages hellige i Holland gav 70 tons kartofler og 90 tons sild til de tyske sidste dages hellige. Senere, i 1953, sendte de tyske hellige fornødenheder til Kirkens medlemmer i Holland efter en stor oversvømmelse.